

‘Από κείνη την ημέρα περνούσα της περισσότερες ώρες μου στις ανθώνες. Έγιναν φίλες μου ή πεταλούδες και τα πουλιά συνείθισαν τη συντροφιά μου.

Κι’ όταν ή αδιαφορία μου για τη ζωή ξεσπούσε σε κλάμματα, έμαζεύονταν τριγύρω μου με διπλωμένες της φτερούγες κι’ έπιναν τα δάκρυά μου. ‘Ός που έπεφτε βαρύ το βράδυ, κι’ έφευγαν για να ξανάρθουν την αύγή.

‘Ό, καμμιά συντροφιά δεν μπορεί να κρατήσει πάρα από μιάν ώρισμένη στιγμή. Και μόνο ή αγάπη για τα ‘Όρατα έσα αισθανόμαστε μ’α συντροφεύει πάντα, που έως και να μην είναι τέλεια αγάπη. Μά και σαν δονατό μαγνήτισμα, για ψυχές συγγενικές που τραβούν με μ’α τον ίδιο δρόμο...

Σαν έφθανα σ’ αυτήν την αναγνώρισι με τα τριγύρω, μου έρχόταν να δώσω τα χέρια σ’ής οικίες, στα πάντα. Και να είπω κι’ εγώ την ιστορία μου, πο, χωρίς άλλα, θάταν πολύ θλιβερότερη απ’ των λουλουδιών την ιστορία....

(‘Ακολουθεί)

...

Η ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

(‘Από τους «Μύθους» του TRILUSSA)

‘Ο Λέοντας, πούναι βασιλιάς του ρουμανιού, είπε μιιά μέρα, απορώντας, στη γυναίκα του :

— Μπρέ, σὺ που τόσο κόβεσαι για την τιμή, άφισες να μπει μιιά γελιάδα στην Αδλή μας; Χμ! περίφημα τη φυλάς την τιμή, να μη βουκαθείς!...

— Τὸ ξέρω, δὲ σοὺ κάνω!... ‘Αποχρίνεται κείνη. Μά πιστεψέ με, δὲ φταίω ἐγὼ γι’ αὐτό. ‘Η γελιάδα, τὸ ξέρεις μαθές, εἶναι γυναίκα τοῦ ταύρου ποὺ τὸν ἔχεις στὰ μέσα καὶ στὰ ὄξω γιὰ τίς δουλιές σου. ‘Αχ, νάξερεις τί κακὸ μοῦ κάνουν αὐτὰ τὰ ζά. . Νάξερεις!...

— Δίκιο ἔχεις! Δίκιο ἔχεις!... Φτάνει... τῆς ἀπαντάει ὁ Λέοντας. Καὶ τὴν ἴδια μέρα ἔβγαλε διάτα, ποτὲς πιά νὰ μὴν μποῦνε σὴν Αδλή του ζά με κέρυτα.

Κ’ ἔτσι, γιὰ νᾶναι σίγουρος γιὰ τῆς Αδλῆς του τὴν τιμή, κατάντησε στὰ ὕστερα ἀπὸ βασιλιάς τοῦ ρουμανιού, βασιλιάς τῆς ἔρημος.

Παράφραση Κ. ΤΡΙΚ.....

ΟΜΙΛΙΕΣ — ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

Τὴν προπερασμένη Κυριακὴ τὰπομεσήμερο (23 τοῦ Μάρτη), ἔγινε στὸ «Σοσιαλιστικὸ Κέντρο» ἡ διάλεξι τοῦ Δ. Π. Ταγκοπούλου. Μὲ ἀπλά και ζυγισμένα λόγια μίλησε στοὺς ἐργάτες, γιὰ τὴ μοίρα τῆς γυναίκας ἀγνάντια σὴν κοινωνία καὶ στὸ νόμο, καὶ δηγήθηκε τὸν τρόπο ποὺ ἐμπνεύστηκε κ’ ἔγραψε τὸ γνωστὸ δράμα του : «Στὴν ‘Οξώπορτα». Στὸ ἔργο τοῦτο ξετυλίγεται σὲ ἄδρες καὶ ζωντανές σκηνές ἡ σπαραχτικὴ ἀγωνία μιᾶς κόρης ἀπατημένης κ’ ἐγκαταλειμένης ἀπὸ τὸν ἀνθρωπο ποὺ ἀγάπησε, γιὰτὶ ἔτσι τὸ θέλησαν οἱ κοινωνικὲς σύχρονες συνθήκες καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ παρᾶ, ποὺ κυβερνᾷ τὰ πάντα.

‘Όστερα ἀπὸ τὸ διάβασμα τῆς «‘Οξώπορτας» ποὺ κατισυγκίνησε τοὺς ἐργάτες, ἔγινε μιᾷ διαλογικὴ συζήνησι μ’ αὐτοὺς, ποὺ ἔφερε σὴ μέση ζητήματα καὶ ἀπορίες γιὰ τὸ σπουδαῖο τοῦτο θέμα, καὶ ποὺ ἐξηγήθηκε φωτισμένα ἀπὸ τοὺς συζητητές. Δόθηκε ἔτσι ἀφορμὴ νὰ δειχτῇ πὼς τὸ πνεῦμα τοῦ ἐργάτη μετὴ μόρφωσι ποὺ παίρνει, ἀποχτώντας τὴ συνείδησι τῆς τάξης του, μπορεῖ νὰ κρίνῃ τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα πολὺ σοφώτερα ἀπὸ τοὺς λογῆς γραμματισμένους, ποὺ γυρίζουνε τυφλὰ καὶ ἀνέγνωιστα στὰ λιμνιασμένα νερὰ τῆς παράδοσις.

P Γκ.

Τὴν περασμένη Κυριακὴ (30 τοῦ Γενάρη) στὸ ‘Εκπαιδευτήριον τοῦ κ. ‘Ηλ. Κωστακινίδη ἔγινε μιᾷ ἀληθινὰ πρωτότυπη καὶ συγκινητικὴ σκηνή.

Ξεσκεπάστηκε ἡ πλάκα ποὺ τὸ σκολεῖν — ἓνα τέλειον English School — εἶχε σιάξει γιὰ τοὺς δασκάλους τοῦ Χ. Μέλλιο καὶ Κώστα Γούναρη ποὺ σκοτώθηκαν σὴν τελευταῖον πόλεμο.

‘Η Κα Εἰρήνη Δημητρακοπούλου ἐτραγουδῆσε τὸ ἐπιμνημόσυνο — γιὰτὶ ἀληθινὸ τραγοῦδι εἶτανε ἡ ὁμιλία τῆς μετὸς πικρὸν μυστικὸς τόνους καὶ τίς γερὲς χρωματιστές — γιὰ τοὺς σκοτωμένους. Οἱ λίγοι αἰσταντικοὶ ποὺ ἦσαν ἐκεῖ θακρύσανε σὴν ξανακούσανε τὰ «Νανουρίσματα» τοῦ παλιοῦ μας φίλου Γούναρη καὶ θαρρύνανε πολλὰς φορὲς πὼς βλέπανε τὸν ἴδιον τὸν ποιητὴ γυρμένο πάνου ἀπὸ μιὰ κούνια νὰ νανουρίζῃ τὸ παιδάκι του.

Κ’ ἔτσι μετὰ τὰ ὀλοζώντανα λόγια τῆς κ. Δημητρακοπούλου οἱ μαθητὲς μάθανε πὼς ὁ σοβαρὸς δάσκαλός τους ἔγραφε τρυφερὰ τραγουδάκια γιὰ παιδιὰ.

ΠΑΝ. ΤΑΓΚ.

‘Η συναυλία τῶν μαθητριῶν τοῦ ‘Ωδείου Λότ-